

ลักษณะการแปรเสียงของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น

Tonal Variation from Thai Words into Pattani-Malay Dialect

คำสำคัญ : การแปร , ภาษาไทย , ภาษามลายูถิ่น

Keywords: Variations, Thai Language, Pattani Malay Dialect

ข้อมูลนักศึกษา

นายอามีร์ รัง จู	รหัสนักศึกษา 406106076	(หัวหน้าโครงการ)
นางสาวอาณิชา หะยีกะจิ	รหัสนักศึกษา 406106048	(ผู้ร่วมวิจัย)
นายกอซรี มะแด	รหัสนักศึกษา 406106077	(ผู้ร่วมวิจัย)
นายสุเมธ ยะผาด	รหัสนักศึกษา 406106082	(ผู้ร่วมวิจัย)
นายสาการียา หะยีมะสะ	รหัสนักศึกษา 406106089	(ผู้ร่วมวิจัย)

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรเวทย์พิสิข ยศศิริ

สาขาการวิจัย ภาษาศาสตร์

ที่มาและความสำคัญ

ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส รวมไปถึงบางพื้นที่ของจังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล เป็นพื้นที่ที่มีคนไทยมุสลิมอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังติดกับชายแดนประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลัก รวมไปถึงความเป็นอยู่ของประชากรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความหลากหลายทางพหุวัฒนธรรม อาทิ การกิน การแต่งกาย รวมไปถึงการสื่อสาร เป็นต้น การอยู่ร่วมกันของคนไทย คนจีน และคนไทยเชื้อสายมลายูทำให้เกิดความหลากหลายทางภาษา และวัฒนธรรมอื่น ๆ อีกด้วย และในส่วนวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ความเป็นพหุวัฒนธรรมที่สวยงาม เช่น การจัดงานเฉลิมฉลองในวันฮารีรายอของคนมลายู การจัดงานลอยกระทงของคนไทยพุทธ และการจัดงานตรุษจีนคนไทยเชื้อสายจีน เป็นต้น รวมไปถึงวัฒนธรรมทางภาษาของภาคใต้ของประเทศไทยที่ใช้ภาษามลายูถิ่น เช่น ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางส่วนของจังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล ภาษามลายูถิ่น หรือ ภาษามลายูถิ่นปัตตานี เป็นภาษาถิ่น (Regional Dialect) ของภาษามาเลย์ ซึ่งเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาออสโตรเนเซียน สาขาตะวันตก (West - Austronesian) (อมร ทวีศักดิ์, 2530 อ้างถึงใน ปรังญา อาภากุล 2540)

ภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ในพื้นที่นี้เป็นภาษาถิ่นที่ใช้กันพื้นที่ที่เป็นอาณาเขตของ “เมืองปัตตานี” ในอดีต ซึ่งหมายรวมถึงพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาสในปัจจุบัน ในที่นี้ขอเรียกภาษามลายูถิ่นนี้ว่า “ภาษามลายูปัตตานี” เพื่อให้กินความได้ครอบคลุมและครบถ้วน (คู่มือระบบเขียนภาษามลายูปัตตานี อักษรไทย, ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2553) ส่วนภาษามลายูถิ่นที่ใช้พูดกันในบางส่วนของจังหวัดสตูลและจังหวัด

สงขลา เรียกว่า ภาษามลายูถิ่นสตูล มลายูถิ่นปัตตานี มีสำเนียงคล้ายกับภาษามลายูถิ่นกลันตัน (Kelantan Dialect) อันเป็นภาษามลายูถิ่นที่ใช้พูดกันในรัฐกลันตันซึ่งเป็นรัฐทางตอนเหนือแถบฝั่งทะเลด้านตะวันออกของประเทศมาเลเซีย (คู่มือระบบเขียนภาษามลายูปาตานีอักษรไทย,ฉบับราชบัณฑิตยสถาน,2553) แต่ในพื้นที่ชายแดนใต้ของประเทศไทยเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมจึงมีการปะปนของภาษาโดยจะเห็นได้ในหลาย ๆ คำของภาษาที่ได้ยืมมาจากภาษาไทยโดยการแปรคำศัพท์ เช่น คำว่า โทรศัพท์ เป็น โทโรสะ , โทรทศน์ เป็น โทโรสะ, เค็ก เป็น เคะ เป็นต้น

ในปัจจุบันจะมีการปะปนของหลาย ๆ ภาษาทั่วโลก ดังที่วิจัยของ พรณทิวา อินตะ (2555) เพราะในการติดต่อสัมพันธ์ของผู้คนระหว่างชนชาติย่อมมีการสัมผัสวัฒนธรรมและการสัมผัสภาษาเกิดขึ้นเสมอ การถ่ายโอนวัฒนธรรมระหว่างชนชาติ จะกระทำโดยมีภาษาเป็นสื่อในการถ่ายทอด การรับคำภาษาต่างประเทศมาใช้เป็นวิวัฒนาการอย่างหนึ่งของไทยซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะเราต้องติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศอยู่ตลอดเวลา ดังที่ ปรีชา ทิชินพงศ์ (2523, อ้างถึงใน พรณทิวา อินตะ, 2555) กล่าวว่า “การนำภาษาอื่นเข้ามาใช้ในภาษาของตนเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง ของภาษาที่ทำให้ภาษาเกิดความเจริญงอกงาม มีค่าใช้มากขึ้นช่วยให้การสื่อความหมายติดต่อกันสะดวกยิ่งขึ้น ภาษาไทยก็เช่นเดียวกับภาษาอื่น ๆ มีการนำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ปนเป็นจำนวนมากจนกลมกลืนเข้ากับภาษาไทย” เพราะฉะนั้นการปนของภาษาไทยและภาษามลายูจะเกิดขึ้นได้เสมอและจะนำไปสู่การแปรของภาษาต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาการแปรคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นของจังหวัดชายแดนใต้ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ที่มีความหลากหลายของภาษาในสังคมพหุวัฒนธรรม เพื่อเป็นงานด้านวิชาการแก่ผู้ที่สนใจ อีกทั้งยังเป็นการบันทึกข้อมูลของความเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการของภาษามลายูถิ่น หวังเป็นอย่างสูงว่าวิจัยฉบับนี้จะประสบความสำเร็จและบรรลุตามวัตถุประสงค์ของวิจัยฉบับนี้อย่างสมบูรณ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาค้นคว้าลักษณะของการแปรคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาลักษณะของการแปรและวิเคราะห์คำศัพท์ที่แปรจากภาษาไทยเป็นภาษามลายูถิ่น ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ที่สนใจ จนกระทั่งผู้ที่จำเป็นต้องเรียนรู้ภาษามลายูถิ่นเพื่อใช้ในการทำงาน สามารถอ่านและวิเคราะห์พื้นฐานในด้านต่าง ๆ ของภาษามลายูถิ่นทั้งการแยกแยะคำดั้งเดิมและคำยืมที่แปรมาจากภาษาไทย นอกนั้นยังสามารถเรียนรู้อีกหลาย ๆ ด้านจากเรื่องนี้ เช่น การสะกดคำ การออกเสียงในภาษามลายูถิ่น และวรรณยุกต์หรือเสียงต่าง ๆ ที่มีในภาษามลายูแต่ไม่มีในภาษาไทย เช่น ในการสะกดคำหรือการลงท้ายคำในภาษามลายูถิ่น คำที่แปรมาจากภาษาไทยเป็นภาษามลายูถิ่น แต่ออกเสียงต่างจากคำเดิม ซึ่งหลายๆคำจะออกเสียงที่ไม่ได้เป็นเสียงที่ปรากฏในภาษาไทย เช่น คำว่าราชา แปรเป็น รายา หรือ รายอ ซึ่งคำว่า “ยอ” หรือ “ยา” จะไม่ได้ออกเสียง ย ยักษ์ ตามภาษาไทยแต่จะออกเสียงคล้ายเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเขียนด้วยตัวอักษรคือเสียง “dʒ” ด้วยเหตุนี้วิจัยชิ้นนี้ไม่ได้ศึกษาแค่การแปรคำศัพท์ แต่จะรวมทั้งการวิเคราะห์คำเหล่านั้น

อย่างละเอียด โดยใช้หลักการทางภาษาศาสตร์จึงจะทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปศึกษาต่อยอด หรือศึกษาจนนำไปสู่การเรียนรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการสนทนาและเข้าใจภาษามลายูท้องถิ่นอย่างละเอียด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาลักษณะการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษา ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้

1. การแปรภาษา

ปราณี กุลละวณิช (2532, อ้างถึงใน อธิษฐาน จิตรหลัง, 2555) ได้ให้คำนิยามและให้คำอธิบายการแปรสรุปได้ว่า การแปร (Variation) หมายถึง การที่สิ่งของสิ่งใดหนึ่งหรือประเภทใดก็ตามมีความแตกต่างหรือเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยต่าง ๆ โดยเปลี่ยนไปจากปกติหรือความเป็นมาตรฐาน เราเรียกสิ่งเหล่านั้นว่าเกิดจากการแปรขึ้น ภาษาก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีการแปรด้วยเช่นกัน ซึ่งการแปรในภาษานั้นเราอาจจะพิจารณาการแปรของภาษานั้น ๆ เป็นสำคัญ โดยศึกษาในลักษณะรูปสำคัญอาจจะอยู่ในองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของภาษา สิ่งสำคัญของการแปรต้องทำให้รูปเดิมของภาษานั้นมีความหมายหรือความสำคัญเปลี่ยนแปลงไปโดย ปราณี กุลละวณิช (2532) ได้จำแนกลักษณะการแปรในภาษาดังนี้

1. การแปรในการออกเสียง เสียงแต่เสียงในภาษาใดก็ตามอาจมีการแปร ผู้พูดภาษาอาจสังเกตหรือไม่สังเกตเห็นก็ได้ เสียงในภาษาไทยมีการแปรมากที่สุด ได้แก่เสียง ร ซึ่งออกเสียงได้ถึง 4 แบบ คือ ร แบบ รัวมาก ๆ ร เสียงกระดกลิ้นครั้งเดียว ร เสียงลิ้นม้วนเหมือนภาษาอังกฤษ และ ร ที่ออกเสียงเหมือนตัวเสียง ล หรือ ร แบบต่าง ๆ นี้เป็นรูปแปรเสียงในภาษาไทย

2. การแปรของคำศัพท์ หมายถึง การพูดถึงสิ่งเดียวกันแต่ใช้ศัพท์ได้มากกว่าหนึ่งคำ เช่น ในภาษาไทย พระจันทร์-เดือน บิดา-พ่อ โทรทัศน์-ทีวี เนตร-ตา เกศ-ผม

3. การแปรในรูปวลีหรือประโยค มีการแปรเช่นเดียวกับเสียงและคำศัพท์ แม้รูปโครงสร้างจะต่างกันไปแต่ก็สามารถสื่อความหมายได้ เช่น สาว 3คน กับ 3สาว มีความหมายที่เหมือนกันแม้โครงสร้างจะไม่เหมือนกัน หรือประโยค แม่คุณ้อง กับ น้องถูกแม่ดูถือว่าเป็นรูปแปรของประโยคที่มีความหมายอย่างเดียวกัน

4. การแปรในด้านการเขียน ซึ่งการแปรนี้แยกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

4.1 การแปรของตัวอักษรในภาษาเขียน และตัวอักษรที่เขียนแทนเสียงพูด เช่น ลักษณะการเขียนตัว ก ไก่ ต่างกับตัว ถ ถุง สังเกตได้ว่า ตัวอักษรแต่ละตัวนั้นสามารถเขียนออกได้หลายแบบขึ้นอยู่กับลายมือและรูปแบบตัวอักษร เช่น ในกรณีการเขียนตัว ด เด็ก ถ้าผู้เขียนไม่ระมัดระวัง ก็อาจกลายเป็น ค ความได้

4.2 การแปรในการสะกดคำอาจมีการแปรได้ เช่น ในกรณีที่เขียนคนละอย่างแต่อาจออกเสียงอย่างเดียวกันถือว่าเป็นคำเดียวกัน เพราะตัวสะกดที่แปรไปไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยน เช่น อชฌาศัย / อชฌาศัย ยนต์/ยন্ত্র เป็นต้น

สำหรับสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงหรือการแปรของภาษานั้น ปรานี กุลละวณิช (2532, อ้างถึงใน อธิษฐาน จิตรหลัง, 2555) ได้กล่าวว่า สถานภาพทางสังคมเป็นสาเหตุที่สำคัญหนึ่งที่ทำให้ภาษาเกิดการแปรซึ่งถ้าสถานภาพทางสังคมต่างกันการใช้ภาษาก็อาจแปรตามไปด้วย สถานภาพทางสังคมดังกล่าวนี้ได้แก่

1. เพศ คนในสังคมที่มีเพศต่างกันอาจมีแบบแผนของการใช้ภาษาต่างกัน ผู้พูดชายกับผู้พูดหญิงจะใช้คำเรียกตัวเองแตกต่างกัน เช่น ผู้หญิงมักใช้ ดิฉัน หนู เตียน ชื่อเล่น ส่วนผู้ชายมักใช้ กระผม ผม อ้าว กู ซึ่งผู้หญิงจะมีคำเรียกแทนตัวเอง และสุภาพกว่าผู้ชาย

2. อายุ ภาษาจะเกิดการแปรไปตามอายุของผู้พูด เช่น ถ้าเราศึกษาภาษาของคนวัยชราไปจนถึงภาษาของคนวัยเด็ก เราก็จะเห็นภาพของภาษาที่แปรจากอดีตสู่อนาคต โดยให้คนวัยกลางคนเป็นของภาษาในช่วงเวลาปัจจุบัน เห็นได้ชัดเจนว่า วัยรุ่นปัจจุบันมักออกเสียง ช ในภาษาไทย เป็นเสียง sh ในภาษาอังกฤษ สาเหตุมาจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษประกอบกับต้นแบบที่ออกเสียงนี้เป็นดารา นักร้อง หรือนักแสดง

นอกจากการแปรด้านเสียงแล้ว วัยรุ่นไทยบางกลุ่มยังมีการแปรการออกเสียงคำ เช่น มีการกร่อนเสียงหรือการพูดตัดพยางค์ในคำออกไป เช่น สนุก เป็น หนุก ทำไม เป็น ไม ขนม เป็น นม เป็นต้น

William J. Gedney, (1972 อ้างถึงใน รัชฎาภรณ์ ผละยฤทธิ์, 2016) ได้กล่าวว่า กล่องวรรณยุกต์ (Tone Box) ซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับใช้วิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ภายในกล่อง วรรณยุกต์จะแสดงวรรณยุกต์ดั้งเดิมในพยางค์ (*A*B*C) และวรรณยุกต์ดั้งเดิมในพยางค์ตาย แบ่งเป็น สระเสียงสั้นยาว (*DL) และสระเสียงสั้น (*DS) กับพยัญชนะต้นดั้งเดิมที่มีผลต่อการแยกเสียงและรวมเสียง ของวรรณยุกต์ซึ่งเกิดขึ้นแบ่งพยัญชนะต้นดั้งเดิมออกเป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะการทำงานของเส้นเสียงคือ กลุ่มที่ 1 พยัญชนะต้นที่มีเสียงเสียดสีไม่ก้อง (Voiceless friction sounds) กลุ่มที่ 2 เสียงหยุดไม่พ่นลมไม่ก้อง (Voiceless unaspirated stops) กลุ่มที่ 3 เสียงปับเส้นเสียง (Glottal) และกลุ่มที่ 4 เสียงก้อง (Voiced)

2. ภาษามลายูถิ่นปัตตานี

ภาษามลายูถิ่นปัตตานีหมายถึง ภาษามลายูถิ่นที่ชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ใช้พูดกัน ในสามจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางส่วนของจังหวัดสงขลาใน อำเภोजะนะ เทพา และสะบ้าย้อย ภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาถิ่นหนึ่งของภาษามลายู ซึ่งเป็น ภาษาหนึ่งที่อยู่ในแขนงภาษาหมู่เกาะตะวันออก สาขาภาษาหมู่เกาะมลายู เป็นสาขาหนึ่งในตระกูล ภาษาออสโตรเนเซียน หรือมาลาโยโปลิเนเซียน (พจนานุกรมมลายูถิ่นปัตตานี-ไทย, 2551)

Ismail Hussein (1966, อ้างถึงใน ศอลาฮุดดีน สมาฮูน, 2557) เมื่อกล่าวถึงภาษามลายูหลายท่านมักเข้าใจว่าเป็นภาษาที่เรียนรู้ได้ลำบากเนื่องจากสองภาษาดังกล่าว (ภาษาไทยและภาษามลายู) มีที่มาของรากศัพท์บางคำที่เหมือนกัน เพราะในอดีตก่อนที่อิสลามจะเข้ามาใน พื้นที่แหลมมลายู คือ ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 7-13 ศาสนาฮินดูและพุทธได้เข้ามามีบทบาทในวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวมลายู

ศอลาสุดติน สมาออน (2557) การเปลี่ยนแปลงครั้งแรกของภาษามลายูได้รับ อิทธิพลมาจากอินเดีย โดยเฉพาะภาษาสันสกฤตที่ใช้ในศาสนาฮินดู ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในภาษามลายูมีการยืม คำจากภาษาสันสกฤต เช่นภาษาไทยว่า ราชา ภาษามลายูว่า ราฆา (raja) ภาษาไทยว่า มหา ภาษามลายูว่า มาฮา (maha)

ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษา และวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (2553) “คู่มือระบบตัวเขียนภาษามลายูปัตตานี” ได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปัตตานีไว้ว่า ภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาย่อยของภาษามลายูซึ่งจัดอยู่ในสาขาภาษาหมู่เกาะมลายู และภาษาหมู่เกาะมลายูนี้เป็นสาขาย่อยหนึ่งในตระกูล ภาษาออสโตรนีเซียน ภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาที่ชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ใช้พูดกันในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ ประเทศไทย ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางอำเภอในจังหวัดสงขลา ได้แก่ อำเภอ จะนะ อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอเทพา และอำเภอนาทวีภาษามลายูถิ่นปัตตานีนับว่าเป็น ภาษากลางสำหรับชาวมุสลิมใช้สื่อสารกัน ในพื้นที่ดังกล่าว ชาวไทยมุสลิมในสี่จังหวัด ชายแดนภาคใต้เรียกภาษาตนเองว่า บาซอ'นายู หรือ บาฮาซอ'นายู แปลว่า ภาษามลายู การที่เรียกภาษามลายูถิ่นปัตตานีว่า ภาษายาวี ภาษาอิสลาม หรือ ภาษาแขก นั้น เป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะ ยาวีไม่ใช่ชื่อภาษาแต่หมายถึงอักษรอาหรับที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการ เขียนคำภาษามลายู ส่วนอิสลาม เป็นชื่อศาสนา บ่อยครั้งที่คนต่างวัฒนธรรมเรียกภาษา มลายูถิ่นปัตตานีว่า ภาษาแขก สร้างความไม่พอใจให้แก่เจ้าของภาษา เพราะไม่ถูกต้อง เช่นกัน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤษณา สมบัติ (2558) ได้กล่าวว่า การแปรคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งเทียบจากคำศัพท์ดั้งเดิมเป็นหลักของผู้พูดทั้งสามระดับอายุมี 3 ด้าน คือ การแปรเสียง มีลักษณะการแปรเสียงสระ เสียงพยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์ การละบางพยางค์ การเพิ่มบางพยางค์ และการสลับตำแหน่งคำโดย ความหมายของคำศัพท์ยังคงเดิม การแปรศัพท์มีลักษณะการกลายคำ คำยืมจากภาษาถิ่นเหนือและ ถิ่นมาตรฐาน รวมถึงมีการสร้างคำใหม่จากคำศัพท์ภาษาไทยถิ่น และคำที่มาจากภาษาถิ่นอื่น ส่วนการแปรความหมาย มีการแปรความหมายย้ายที่มากกว่าการแปรความหมายกว้างออกและ การแปรความหมายแคบเข้า

มะนาวาวี มามะ และคณะ (2562, อ้างถึงใน รัตติยา สาและ, 2534) ได้เรียบเรียงเนื้อหาเกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปัตตานีในหนังสือ “ภาษามลายูถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย” ในหนังสือดังกล่าวยังได้อธิบายลักษณะหน่วยเสียงที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ตามแนวสรีรศาสตร์ โดยได้จำแนก หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูปัตตานี ออกเป็น 2 ประเภท คือ หน่วยเสียงเด่น (Primary Phonemes) และหน่วยเสียงรอง (Secondary Phonemes) หน่วยเสียงพยัญชนะเด่น มี 24 หน่วย ประกอบด้วยหน่วยเสียง /p, t, k, g, ʔ, b, d, c, j, s, z, v, h, l, m, n, ŋ, mb, nd, ŋj, ŋg, w, y/ หน่วยเสียงพยัญชนะรอง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหน่วยเสียงที่ปรากฏในคำภาษาต่างประเทศ หน่วยเสียงนี้มีทั้งหมด 5 หน่วยเสียง /f, ʃ, x, ɔ̃, r/

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542) กล่าวว่า ภาษาทุกภาษามีการแปรไปตามปัจจัยต่าง ๆ และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เพราะภาษาเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ คำว่า ‘แปร’ ตรงกับภาษาอังกฤษที่ว่า ‘vary’ หมายถึง ภาษามีรูปแบบเบี่ยงเบนออกไปจากรูปแบบเดิม หรือรูปรมาตรฐาน แต่ยังมีสิ่งบ่งบอก ว่าเป็นสิ่ง

เดียวกันกับรูปเดิม เช่น การออกเสียงคำว่า ‘มหาวิทยาลัย’ เป็น ‘มหาลัย’ นั้นเป็นการแปร อย่างหนึ่ง คำทั้งสองมีความหมายเดียวกัน แต่ใช้ต่างกันตามปัจจัยทางสังคม

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541) กล่าวว่า อายุเป็นสิ่งที่ทำให้สมาชิกในสังคมมีสถานภาพต่างกัน เช่น คนแก่หรือคนชราหรือผู้สูงอายุ คนหนุ่มสาว วัยรุ่น และเด็ก เมื่อคนในสังคมมีอายุ มีสถานภาพต่างกัน พฤติกรรมการใช้ภาษาก็จะเปลี่ยนไปตามวัยของผู้ใช้ภาษาด้วย

กัญญารัตน์ (2551, อ้างถึงใน มนะนาวาวิ มามะ และคณะ, 2562) ได้ดำเนินการวิจัย ลักษณะทางกลศาสตร์ของสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ผลของการศึกษาเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีลักษณะที่สอดคล้องกับผลการศึกษาเสียงสระในภาษาอื่นๆ เพราะเป็นลักษณะทางสัทศาสตร์ที่เป็นสากล ซึ่งเสียงสระนาสิกมีความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 ต่ำกว่าและมีความเข้มที่น้อยกว่าเสียงสระธรรมดา แต่สระนาสิกมีค่าระยะเวลา มากกว่าเสียงสระธรรมดา เสียงสระในพยางค์เปิดมีค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 ต่ำกว่าและมีค่าระยะมากกว่าในพยางค์ปิด

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การสำรวจพื้นที่กลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยได้สำรวจพื้นที่เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ในพื้นที่เป้าหมายที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล ในการดำเนินการวิจัย โดยพื้นที่กลุ่มเป้าหมาย คือ เทศบาลนครยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยในพื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัยของคนไทยพุทธและคนมุสลิมที่แบ่งกันอย่างชัดเจน แต่ในตลาดสด ร้านน้ำชา และสถานที่ราชการ หรือพื้นที่ที่มีคนพลุกพล่านจะเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายของเชื้อชาติและภาษา หลังผู้วิจัยได้สำรวจความหลากหลายของภาษาในเทศบาลเมืองยะลา พบว่าพื้นที่ดังกล่าวมีความเป็นไปได้ที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยในครั้งนี้

2. การเลือกกลุ่มเป้าหมายสำหรับการเก็บข้อมูล

การลงพื้นที่ในการวิจัยทั้ง 3 ที่ได้แก่ ตลาด ร้านน้ำชา และสถานศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่ที่มีผู้คนพลุกพล่านหลากหลายช่วงอายุ ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นถึงการใช้ภาษาที่หลากหลาย อาทิ ตลาด เป็นพื้นที่ที่ผู้คนมาซื้อขาย อีกทั้งมีการใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระ ในส่วนของร้านน้ำชานั้น เป็นพื้นที่ที่มีผู้คนเกาะกลุ่มสัดส่วนใหญ่ และมีการพูดคุยในเรื่องต่างๆ อีกทั้งยังเป็นพื้นที่ผ่อนคลายหลังจากการทำงานในแต่ละวัน และสุดท้ายพื้นที่สถานศึกษา เป็นพื้นที่ที่พบความหลากหลายของเชื้อชาติและภาษา เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่ที่รวมกลุ่มของนักศึกษาในต่างจังหวัด ทำให้เกิดทัศนคติของการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างกันไป ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจว่าผู้คนในพื้นที่เป้าหมายเหล่านั้นจะมีการใช้ลักษณะแปรคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นอย่างไร การใช้การแปรเสียงสระและตัวสะกดมากนักน้อยเพียงใด และหน่วยเสียงที่ถูกแปรมากที่สุด

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 เครื่องบันทึกเสียง

ใช้เพื่อบันทึกเสียงของการสนทนาของกลุ่มเป้าหมายในแต่ละพื้นที่ที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูล ซึ่งการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้จะเป็นการเก็บข้อมูลเชิงลึกที่มาจากผู้พูดโดยตรง ทำให้จำเป็นที่จะต้องมีการเตรียมข้อมูลที่ต้อง และเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง

3.2 แบบจดบันทึก

3.2.1 การใช้แบบจดบันทึกเพื่อบันทึกบทสนทนาเป็นลายลักษณ์อักษรในขณะที่กำลังบันทึกเสียงของกลุ่มเป้าหมายพื้นที่นั้นๆ

3.2.2 การใช้แบบจดบันทึกเพื่อบันทึกบทสนทนาจากเครื่องบันทึกเสียง หลังจากที่ได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูลแล้ว

4. การเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้ โดยการลงพื้นที่เป้าหมายนั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงสนทนาของกลุ่มเป้าหมาย เป็นจำนวน 3 พื้นที่ ได้แก่ ตลาด ร้านน้ำชา และสถานศึกษาในเทศบาลเมืองยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และจำนวนพื้นที่ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง ซึ่งในการเก็บข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจะต้องลงพื้นที่ด้วยตนเองทุกครั้ง และจะต้องจดบันทึกคำศัพท์ที่มีความเป็นไปได้ในการแปรมาจากภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาลักษณะการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติแบบพรรณนา ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลความถูกต้อง

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายแล้ว ซึ่งเป็นในรูปแบบของเสียง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องโดยการฟังซ้ำจากไฟล์บันทึกเสียงดังกล่าว แล้วบันทึกความถูกต้องโดยการจดบันทึกอีกครั้ง ซึ่งในการจดบันทึกนั้น ผู้วิจัยจะต้องฟังหลายๆครั้ง เพื่อสามารถหาค่าแปรศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นได้

5.2 การวิเคราะห์ศัพท์

การวิจัยนี้เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ถูกต้องแล้ว จะนำข้อมูลมาดำเนินการคัดเลือกหมวดหมู่ที่นำมาใช้วิเคราะห์ โดยเลือกหมวดหมู่เฉพาะที่กลุ่มเป้าหมายได้พูดคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นเท่านั้น

5.3 การเปรียบเทียบศัพท์

การเปรียบเทียบศัพท์ในภาษาไทยกับภาษามลายูถิ่น เพื่อดูความเหมือนและความแตกต่าง และเพื่อพิจารณาในพื้นที่ที่ทำการเก็บข้อมูลว่ามีการใช้ศัพท์อะไรบ้าง และดูการแปรเสียงของศัพท์ เช่น หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonant phonemes) และสัทศาสตร์ (Phonetics) เพื่อศึกษาลักษณะของหน่วยเสียง

5.3 การวิเคราะห์เชิงสถิติแบบพรรณนา

การวิจัยนี้จะวิเคราะห์เชิงสถิติในรูปแบบของพรรณนา โดยนำข้อมูลที่เสร็จสมบูรณ์มาวิเคราะห์ใหม่ทางสัทศาสตร์ โดยดูจากข้อมูลว่าการแปรเสียงของภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นปาดานีนั้น สัทอักษรสากล IPA

(International Phonetic Alphabet) ลักษณะใดที่ถูกแปรเสียงมากที่สุด และคือหน่วยเสียงอะไร ซึ่งผู้วิจัยจะต้องนำชุดข้อมูลนี้ทั้งหมดมาจำแนกตามสัทศาสตร์ เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้สำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์

6. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาการแปรเสียงคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นในพื้นที่เทศบาลเมืองจังหวัดยะลา ตามกลุ่มตัวอย่างประชากร ในสถานศึกษา กลุ่มวิจัยได้ลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึกเสียงและจดบันทึกเพื่อนำผลที่ได้มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิเคราะห์การแปรเสียงของคำในรูปแบบต่าง ๆ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การแปรเสียงของพยัญชนะ

		จำนวน	ค่าร้อยละ
พยัญชนะ	พยัญชนะต้น	4	3.70%
	พยัญชนะกลาง	5	4.62%
	พยัญชนะตัวสะกด	99	91.66%

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า การแปรเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษามลายูถิ่น ทั้งพยัญชนะต้น พยัญชนะกลาง และพยัญชนะตัวสะกด จะเห็นได้ว่าจะแปรจากพยัญชนะตัวสะกดเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมากกว่าทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะกลางอย่างเห็นได้ชัด โดยทั้งหมดทั้งสิ้น 99 คำ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ 91.66% ตัวอย่างเช่น อาจารย์-อ่าจัง การ์ตูน-กาตุง แพนด้า-แพงตา และดาวเทียม-ดาวเทียง นอกจากนั้นจะมีคำที่แปรจากพยัญชนะต้น 4 คำ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ 3.70% ได้แก่ ธรรมดา-ทามาตา พลาสติก-ปัสติ โฆษณา-โกษณา และแถม-แท็ง คำที่แปรจากพยัญชนะกลาง 5 คำ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ 4.62% ได้แก่ กระถาง-กะทัง ประธาน-ปะทัง พระเอก-พะเอะ ประชากรรัฐ-ปะชาระ และ ประกัน-ปะกัง โดยจะมีวิธีการแปรเสียงแยกอีกเป็นสามประเภทได้แก่ การสูญเสียง การเพิ่มเสียง และการเปลี่ยนพยัญชนะ เป็นต้น

ตารางที่ 2 การแปรพญฺญชนะที่มีการสูญเสียง

		จำนวน	ค่าร้อยละ
การเพิ่มเสียง	การเพิ่มเสียงพญฺญชนะ ต้น		
	การเพิ่มเสียงพญฺญชนะ กลาง		
	การเพิ่มเสียงพญฺญชนะ ตัวสะกด	3	100%

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การแปรพญฺญชนะที่มีการสูญเสียงมีทั้งหมด 67 คำ ซึ่งการสูญเสียงตัวสะกดจะเป็นคำที่มีการสูญเสียงมากที่สุดถึง 60 คำ หรือคิดเป็น 89.55% ตัวอย่างเช่น เค็ก-เคะ ซอบ-ซาะ ฉาก-ฉะ บริษัท-ปริสะ ทิชชู-ทะชู รีมท-รีโมะ แปก-แพละ และนายก-นาโยะ ซึ่งนอกจากนี้ยังมีการสูญเสียงพญฺญชนะต้น 2 คำหรือแค่ 2.98% เท่านั้น ได้แก่ ธรรมดา-ทามาตาและพลาสติก-ปัสติ คำที่มีการสูญเสียงพญฺญชนะกลาง 5 คำหรือคิดเป็น 7.46% ได้แก่ กระจาง-กะทัง ประธาน-ปะทัง พระเอก-พะเอะ ประชาารัฐ -ปะชาระ และประกัน-ปะกัง จากข้อมูลทำให้เห็นว่าการแปรเสียงโดยการสูญเสียงนั้นจะเน้นการแปรที่ตัวสะกดเป็นส่วนใหญ่ ด้วยเหตุที่มากกว่าพญฺญชนะอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ 3 การแปรพญฺญชนะที่มีการเพิ่มเสียง

		จำนวน	ค่าร้อยละ
การสูญเสียง	การสูญเสียง พญฺญชนะต้น	2	2.98%
	การสูญเสียง พญฺญชนะกลาง	5	7.46%
	การสูญเสียง พญฺญชนะตัวสะกด	60	89.55%

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า การแปรเสียง พญฺญชนะที่มีการเพิ่มเสียงจะเป็นคำที่มีการแปรเป็นส่วนน้อยเมื่อเทียบกับพญฺญชนะอื่น ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การแปรเสียงพญฺญชนะโดยการเพิ่มเสียงจะมีทั้งหมดเพียง 3 คำ ซึ่งได้แก่ การเพิ่มเสียงพญฺญตัวสะกด คิดเป็น 100% ได้แก่ นี้-นิห ต้มยำ-ตั้งย้ง แบบนี้-แบะนิง เป็นต้น ส่วนการเพิ่มเสียงพญฺญชนะต้น และพญฺญชนะกลางนั้นพบว่าไม่มีการแปรจากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็น

ว่า การแปรพยางค์โดยการเพิ่มเสียงนั้นจะแตกต่างจากการแปรเสียงพยางค์ตัวอื่น ๆ เพราะจากตารางข้างต้นพบว่าไม่พบการแปรโดยการเพิ่มเสียงพยางค์ต้นและพยางค์กลางอีกด้วย

ตารางที่ 4 การแปรพยางค์ที่มีการเปลี่ยนแปลงพยางค์บางตัว

		จำนวน	ค่าร้อยละ
การเปลี่ยนพยางค์	การเปลี่ยนพยางค์ต้น	2	5.26%
	การเปลี่ยนพยางค์กลาง		
	การเปลี่ยนพยางค์ตัวสะกด	36	94.73%

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า การแปรเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษามลายูถิ่น ที่มีการเปลี่ยนแปลงพยางค์บางตัวทั้งพยางค์ต้น และตัวสะกดรวม 38 คำ ซึ่งพบว่าการเปลี่ยนพยางค์ตัวสะกดมีการเปลี่ยนแปลงพยางค์มากที่สุด 36 คำหรือ 94.73% ตัวอย่างคำ อ่าจ้ง-อาจารย์ กาทุง-การ์ตูน แผงตา-แพนตา ดาวเที่ยง-ดาวเทียม โทรสะ-โทรศัพท์ เกม- เกง แพชั่น-แพซัง แน่นอน- แนนอง สกรีน-สกริง โลฟสด-โลฟโสะ การเปลี่ยนพยางค์ต้นมีคำทั้งหมดแค่ 2 คำหรือ 5.26% ได้แก่ ต้มยำ-ตั้งย้ง แบบนี้-เบะนิง ส่วนการเพิ่มเสียงพยางค์กลางนั้นพบว่าไม่มีการแปร จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าการแปรเสียงพยางค์โดยการเปลี่ยนแปลงพยางค์นั้นจะเน้นไปที่การแปรตัวสะกด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าการแปรพยางค์อื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ยังไม่พบการแปรจากพยางค์กลางอีกด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าจากข้อมูลที่ได้จากตารางที่ 2-4 ได้ว่าการแปรเสียงพยางค์คำจากภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นนั้นจะเน้นแปรจากตัวสะกดเป็นส่วนใหญ่ และจะเน้นด้านการลดเสียงเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน เพราะจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าส่วนใหญ่จะแปรจากตัวสะกดของคำ ทั้งการสูญเสียง และการแปรพยางค์ จะมีคำที่แปรจากตัวสะกดมากกว่าพยางค์ต้นและกลาง อย่างมีนัยยะ จะมีเพียงแค่การเพิ่มเสียงที่มีคำที่แปรจากตัวสะกดและพยางค์กลางเท่านั้น นอกจากนี้จากข้อมูลยังแสดงให้เห็นว่าการแปรพยางค์ส่วนใหญ่จะแปรโดยการลดเสียงเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีทั้งหมด 67 คำ รองลงมาคือการเปลี่ยนพยางค์ซึ่งมีทั้งหมด 38 คำ และที่น้อยที่สุดคือการเพิ่มเสียงซึ่งจะมีเพียงแค่ 6 คำ

ตารางที่ 5 การแปรสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว

สระและวรรณยุกต์		จำนวน	ค่าร้อยละ
		สระเสียงสั้นเป็นสระยาว	2

จากตารางที่ 5 จะพบว่าในการแปรเสียงคำจากภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่นนั้นจะไม่ค่อยได้ใช้การแปรเสียงจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว โดยจากตัวอย่างทั้งหมด 84 คำนั้นจะมีเพียงแค่ 2 คำหรือ 2.38% เท่านั้น ได้แก่ ตลก-ตาโละ ธรรมดา-ทามาตา

ตารางที่ 6 การแปรสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น

สระและวรรณยุกต์		จำนวน	ค่าร้อยละ
		สระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น	48

จากตารางที่ 6 นั้นแสดงให้เห็นว่าการแปรเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นนั้น จะมีจำนวนมากที่สุด ซึ่งจาก 84 คำ นั้นมีมากถึง 48 คำ หรือ 57.14% ได้แก่ โคร-โระ เลิก-เลอะ นี้-นิ ซอบ-เซาะ งาน-งัง ฉาก-ฉะ นางเอก-นะเอะการ์ตูน-กาตุง ลูกอม-ลุง จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าการแปรเสียงสระนั้นจะเน้นที่การแปรจากเสียงยาวไปเป็นสระเสียงสั้นมากกว่าอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับการแปรเสียงจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวแต่ไม่ได้มากกว่าการแปรเสียงวรรณยุกต์มากนัก

ตารางที่ 7 การแปรเสียงวรรณยุกต์

สระและวรรณยุกต์		จำนวน	ค่าร้อยละ
		การแปรเสียงวรรณยุกต์	34

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่านอกจากการแปรเสียงจากสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นแล้วยังมีการแปรเสียงวรรณยุกต์ที่มีจำนวนการใกล้เคียงกันคือ 34 คำจาก 84 คำหรือ 40.47% ซึ่งน้อยกว่าการแปรสระเสียง

สั้นเป็นยาวอยู่ไม่มาก จะมีตัวอย่างคำ ได้แก่ เค้ก-คะ แบบนี้-แบะนิง น่ารัก-นาระ รุ่ง-รุง ทิชชู-เทะชู โค้ก-โคะ นายก-นาโยะ วุ่นเส้น-วุงเส้น แคปชั่น-แคะซัง

จากข้อมูลจะเห็นได้ว่าในภาษามาลายูถิ่นนั้นจะออกเสียงวรรณยุกต์ของคำที่แปรมาจากภาษาไทยต่างออกไปอย่างพอสมควร ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การแปรเสียงสระจากคำในภาษาไทยเป็นภาษามาลายูถิ่นนั้นจะเน้นการแปรจากสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น กับการแปรเสียงวรรณยุกต์เป็นส่วนใหญ่ โดยจะมีคำที่แปรเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นนั้นน้อยมาก

การสรุปและอภิปรายผลของการวิจัย

ผลจากการวิจัยลักษณะเสียงการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาค้นคว้าลักษณะของการแปรคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่น ซึ่งจากการลงพื้นที่เก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรตัวอย่างตามพื้นที่วิจัย คือ สถานศึกษา ตลาด และร้านน้ำชา ผลการเก็บข้อมูลทั้งหมด 127 คำ สถานศึกษา 33 คำ ตลาด 40 คำ และร้านน้ำชา 54 คำ ตลอดจนการเก็บข้อมูลจำนวนพื้นที่ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การแปรเสียงของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่นจะสามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 หัวข้อหลัก ได้ดังต่อไปนี้

1) การแปรเสียงพยัญชนะ ซึ่งจะมีทั้งการแปรพยัญชนะต้น พยัญชนะกลาง และตัวสะกด โดยจะมีการแปรเสียง 3 รูปแบบได้แก่ การเพิ่มเสียง การสูญเสียเสียง และการเปลี่ยนพยัญชนะ การแปรเสียงพยัญชนะนั้น จะมีการแปรตัวสะกดเป็นส่วนใหญ่เป็นจำนวนมากกว่าพยัญชนะอื่นอย่างเห็นได้ชัด และจะเป็นการแปรโดยวิธีการสูญเสียเสียงมากที่สุด ตามมาโดยการแปรเสียงโดยการเปลี่ยนพยัญชนะ และน้อยที่สุดคือการแปรเสียงโดยการเพิ่มเสียง

1.1 การแปรเสียงพยัญชนะภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่น ผลจากการสำรวจคำที่แปรเสียงพยัญชนะภาษาไทยในภาษามาลายูถิ่นนั้นแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่จะเป็นการแปรตัวสะกด ซึ่งมากกว่าคำอื่น ๆ มากอย่างมีนัยยะสำคัญ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ อาจารย์-อาจัง การ์ตูน-กาตุง แพนต้า-แพงตา ดาวเทียม-ดาวเที่ยง จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า คำทั้ง 4 คำข้างต้นนั้นจะแปรเสียงพยัญชนะตัวสะกดภาษาไทย เป็นแม่กงทั้ง 4 คำ แสดงให้เห็นว่าคำที่แปรจากตัวสะกดแม่ต่าง ๆ ของภาษาไทยเป็นภาษามาลายูถิ่นส่วนใหญ่จะลงท้ายด้วยแม่กง จากนั้นจะแบ่งได้เป็นสามวิธีการ และวิธีการที่มีการแปรมากที่สุดคือ การสูญเสียเสียง จากผลสำรวจก็จะพบได้ว่ามีการแปรพยัญชนะโดยการสูญเสียเสียงพยัญชนะตัวสะกด มากกว่าพยัญชนะอื่นอย่างมีนัยยะสำคัญเช่นกัน จากนั้นการแปรเสียงพยัญชนะโดยการเปลี่ยนพยัญชนะนั้นจะมีจำนวนรองลงมา และจากการสำรวจการแปรพยัญชนะโดยการเปลี่ยนพยัญชนะก็จะเน้นไปที่การแปรพยัญชนะตัวสะกดอีกเช่นกัน ดังนั้นจึงสรุปผลการสำรวจทั้งหมดได้คร่าวๆว่าในภาษามาลายูถิ่นนั้นจะมีการออกเสียงตัวสะกดแตกต่างจากภาษาไทยมาก โดยไม่เปลี่ยนพยัญชนะตัวสะกดของคำในภาษาไทยเป็นแม่กง ก็จะเป็นการสูญเสียเสียงแทน ดังเช่นคำว่า เค้ก-คะ ซอบ-เซาะ ฉาก-ฉะ บริษัท-บริสะ ทิชชู-เทะชู รีโมท-รีโมะ แปลก-แปละ นายก-นาโยะ ซึ่งนั่นทำให้เห็นว่าภาษามาลายูถิ่นจะไม่ได้มีเสียงมาตราตัวสะกดมากเท่าภาษาไทย

2) การแปรเสียงสระและวรรณยุกต์ จะมีการแปรเสียงเป็น 3 รูปแบบเช่นกัน คือ การแปรสระสั้นเป็นสระเสียงยาว การแปรเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น และการแปรเสียงวรรณยุกต์ โดยการแปรเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นจะมีจำนวนมากที่สุด แต่ไม่ได้มีจำนวนมากว่าการแปรเสียงวรรณยุกต์แต่อย่างใด ซึ่งในสถานการณ์แปรเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวนั้นพบได้น้อยที่สุด ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 การแปรเสียงสระ และวรรณยุกต์ของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายู ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่ได้มาจากกลุ่มประชากรตัวอย่าง โดยสามารถจำแนกการแปรได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ การแปรเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว การแปรเสียงสระเสียงยาวเป็นสั้น และการแปรเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งในแต่ละรูปนั้นมีความแตกต่างกันออกไป จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ทำให้พบว่า การตัดเสียงท้าย หรือการทำให้เสียงสระเดิมที่มีเสียงยาวกลายเป็นเสียงสระสั้น ซึ่งพบมากที่สุดถึงเช่น โโรค-โระ เลิก-เลอะ นี้-นิ ซอบ-ซาอะ งาน-งัง เป็นต้น

2.2 การแปรเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว พบได้น้อยมากเพียง 2 คำคือ ตลก-ตาโละ และ ธรรมดา-ทามาตา มักเจอในคำศัพท์ไทยที่เป็นเสียงควบกล้ำ และคำหลายๆพยางค์

2.3 การแปรเสียงวรรณยุกต์ จะเห็นได้ว่าคำในภาษาไทยมักจะมีการผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับภาษามลายูท้องถิ่น ที่ไม่มีการผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศอลาฮุดดีน สماعيل (2561) ที่กล่าวไว้ว่า “โทนเสียงของภาษามลายูนั้นอยู่ในรูปเสียงสามัญหรือเป็นลักษณะภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ เช่น Cucur ภาษามลายู เป็น [cuco] จูโจ้ ใน ภาษาไทยถิ่นใต้สตุลความหมายคือ ขนมฝักบัว” ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยชิ้นนี้ที่พบมีการแปรเสียงวรรณยุกต์ของคำภาษาไทยเป็นเสียงสามัญ เช่น รุน-รุง โค้ก-โคะ และแคบซัน-คะซัง เป็นต้น

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาลักษณะการแปรเสียงของคำศัพท์ภาษาไทยในภาษามลายูถิ่น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักสัทศาสตร์ (Phonetics) เพื่อศึกษาลักษณะของหน่วยเสียง ซึ่งพบว่ามีการแปรเสียงที่แตกต่างจากคำศัพท์ภาษาไทยอย่างเห็นได้ชัดดังข้อมูลข้างต้น ซึ่งมีรูปแบบการแปร 3 วิธี คือ การสูญเสียง การเพิ่มเสียง และการเปลี่ยนพยัญชนะ จากผลการสำรวจจะพบว่าคำที่แปรจากภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นจะมีการออกเสียงที่แตกต่างจากคำดั้งเดิมเล็กน้อย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างในการออกเสียงของภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น ทั้งการออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ซึ่งจำแนกได้ตามข้อมูลข้างต้น ในส่วนของการออกเสียงพยัญชนะ จะเห็นได้ชัดว่าจะมีความแตกต่างกันในส่วนของการออกเสียงตัวสะกดมากกว่าพยัญชนะตัวอื่น ทำให้สรุปได้ว่าในภาษามลายูถิ่นนั้นจะมีการออกเสียงตัวสะกดน้อยกว่าภาษาไทยที่มีตัวสะกดที่หลากหลายกว่า และในส่วนของสระและวรรณยุกต์ จะมีจำนวนการแปรจากสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น และมีการแปรเสียงวรรณยุกต์เป็นส่วนใหญ่ ทำให้สรุปได้ว่าในภาษามลายูถิ่นจะมีสระเสียงสั้นเป็นส่วนใหญ่ เพราะจากการแปรนั้นจะมีจำนวนคำที่แปรจากสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นที่มากกว่าการแปรจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวมากอย่างมีนัยยะสำคัญ นอกจากนั้นเสียงวรรณยุกต์ก็มีความแตกต่างกัน เพราะจากการสำรวจจะพบว่าเมื่อมีการแปรเสียงวรรณยุกต์จากคำภาษาไทยในภาษามลายูถิ่นส่วนมากจะแปรเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงสามัญ ทำให้สรุปได้ว่าในภาษามลายูถิ่นนั้นจะไม่ค่อยใช้เสียงวรรณยุกต์อย่างเช่นในภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณา สมบัติ. (2558). การแปรคำศัพท์ไทเขินของบุคคล 3 ระดับอายุ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ปรัชญา อากาศ. (2540). การศึกษาพื้นที่ภาษาของภาษามลายูถิ่น ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาถิ่นตากใบ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย : ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส โดยใช้เกณฑ์การกระจายศัพท์. สำนักงานหอสมุด มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- พรรณทิวา อินต๊ะ. (2555). การปนภาษาอังกฤษในนิตยสารภาษาไทย. วารสารพินเนศวร์สาร . (มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่), 8(1), 33-42.
- มะนาวาวี มามะ และคณะ. (2562). การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับ ภาษามลายูมาตรฐาน. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- รัชฎาภรณ์ ผละฤทธิ. (2559). การแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูด. วารสารมนุษยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยนเรศวร), 13(2). 117-133.
- วรวิทย์ บารุ และคณะ. (2551). พจนานุกรมมลายูถิ่นปัตตานี-ไทย ไทย-มลายูถิ่นปัตตานี. โรงพิมพ์มิตรภาพ ปัตตานี.
- ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษา และวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล. (2553). “คู่มือระบบตัวเขียนภาษามลายูปาตานี”. ราชบัณฑิตยสถาน.
- ศอลาฮุดดีน สมาอูน. (2561). ศึกษาการใช้คำศัพท์ภาษามลายูในภาษาไทยถิ่นใต้สตูลเพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษา. วารสารสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2542). ภาษาในสังคมไทย : ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา. พิ มครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อชิษฐาน จิตรหลัง. (2555). การอ้างและการแปรภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้พูดสามระดับอายุในอาชีพประมงของ ชุมชนบ้านหยงสตาร์ ตำบลท่าข้าม อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง. สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยทักษิณ.